

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 303/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou [REDAKOVANÉ], advokátska kancelária, [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie a prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/2009 a jeho uznesením z 12. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie a prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/2009 a jeho uznesením z 12. marca 2015.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 5 T 52/2009 trestne stíhaný pre pokus obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1 k § 221 ods. 1 a 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a iné.

Sťažovateľ 2. septembra 2014 vzniesol námietku zaujatosti predsedu konajúceho senátu okresného súdu, o ktorej však okresný súd rozhodol až 26. januára 2015, a to „*po zásahu Krajského súdu v Bratislave uznesením č. k. 1 Tos/1/2015 zo dňa 15. 01. 2015*“. Spolu s týmto rozhodnutím bolo sťažovateľovi 18. februára 2015 doručené aj ďalšie uznesenie okresného súdu (rovnako z 26. januára 2015), ktorým „*predseda senátu rozhodol, že predseda senátu a prísediaci nie sú vylúčení z prejednávania trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I vo veci č. k. 5 T 52/2009*“.

Proti obom rozhodnutiam okresného súdu z 26. januára 2015 podal sťažovateľ sťažnosť (podanie z 23. februára 2015), avšak do podania sťažnosti ústavnému súdu mu neboli doručené druhostupňové rozhodnutia o jeho riadnom opravnom prostriedku.

Podaním z 23. marca 2015 adresovaným okresnému súdu sťažovateľ namietal nedoručenie týchto rozhodnutí, avšak na uvedené okresný súd nereagoval.

Z dôvodu „zjavnej nečinnosti porušovateľa o námietke zaujatosti zo dňa 02. 09. 2014 voči predsedovi senátu a stavu právnej neistoty... o výsledok konania o námietke zaujatosti“ došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ v ďalšom vytyka okresnému súdu, že uznesením sp. zn. 5 T 52/2009 z 12. marca 2015 vylúčil zo spoločného na samostatné konanie vec pôvodne vedenú pod sp. zn. 2 T 6/2015, ktorá bola s aktuálnou vecou (sp. zn. 5 T 52/2009) spojená na spoločné konanie unesením z 10. februára 2015, a rozhodnutie o vylúčení veci (z 12. marca 2015) okresný súd vydal „aj napriek tomu, že predseda senátu nebol v rozhodnom období oprávnený v trestnej veci vedenej pod č. k. 5 T 52/2009 konať a rozhodovať..., nakoľko procesne čisto a ústavne konformne nezabezpečil, aby sťažovateľovi boli doručené účinne do vlastných rúk rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave o ním podaných sťažnostiach zo dňa 23. 02. 2015... proti uzneseniam porušovateľa zo dňa 26. 01. 2015, ktorými bolo rozhodnuté porušovateľom – predsedom senátu o námietkach zaujatosti...“.

Sťažovateľ tvrdí, že uznesenie o vylúčení veci z 12. marca 2015 je „zjavne svojvoľné, nezákonné a protiústavné, nezrozumiteľné, nepresvedčivo a arbitrárne odôvodnené“, taktiež je „v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania ako aj všeobecnou zásadou práva sťažovateľa na zákonné a spravodlivé súdne konanie v každom štádiu jeho konania... Z jeho obsahu nie je jasné a zrozumiteľné, pod akým číslom konania má byť vec o vylúčenej veci (pôvodne vedenej pod č. k. 2 T 6/2015) vedená...“. Okresný súd podľa sťažovateľa „nerespektoval zásadu primeranosti a zdržanlivosti“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ] zaručené v čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava

I č. k. 5 T 52/2009 zo dňa 12. 03. 2015 o vylúčení veci na samostatné konanie porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 5 T 52/2009 zo dňa 12. 03. 2015 o vylúčení veci na samostatné konanie sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

3. Základné právo [REDAKOVANÉ] zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na prejednanie veci v primeranej lehote postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod č. k. 5 T 52/2009 nečinnosťou o námietke zaujatosti voči predsedovi senátu zo dňa 02. 09. 2014 porušené boli.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1.500,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I mu povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

5. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 294,08 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť na účet jeho právnej zástupkyne – advokátky [REDAKOVANÉ] do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže

prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či jeho prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť

porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a namietané porušenie základných práv na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy, na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práv na spravodlivé súdne konanie a prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/2009 a jeho uznesením z 12. marca 2015, ku ktorému malo dôjsť tým, že okresný súd o námietke sťažovateľa vznesenej 2. septembra 2014, ktorou namietal zaujatosť predsedu konajúceho senátu, po dlhodobej nečinnosti rozhodol až 26. januára 2015, ako aj tým, že okresný súd 12. marca 2015 nezákonným, protiústavným, svojvoľným, arbitrárnym a nepresvedčivo odôvodneným uznesením vylúčil na samostatné konanie trestnú vec, ktorá bola predtým k aktuálnej veci pripojená, a urobil tak v čase, kedy sťažovateľovi nebolo riadne doručené rozhodnutie druhostupňového súdu o jeho sťažnostiach proti uzneseniam, ktorými predseda senátu a ani ostatní jeho členovia neboli z konania a rozhodovania trestnej veci vedenej pod sp. zn. 5 T 52/2009 vylúčení.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/2009

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

Z obsahu sťažnosti, ako aj z konkrétneho návrhu na rozhodnutie (petitu), ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný, sťažovateľ namieta porušenie označených práv nečinnosťou okresného súdu v súvislosti s podaním jeho námietky zaujatosti predsedu senátu 2. septembra 2014, k rozhodnutiu o ktorej došlo až 26. januára 2015.

Keďže sťažovateľ v tomto smere zreteľne vymedzil predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany, ústavný súd považoval v prvom rade za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa

v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. III. ÚS 58/2011, III. ÚS 156/2012).

Okresný súd konanie (o námietke zaujatosti), v rámci ktorého sa sťažovateľ domáha ochrany jeho ústavou a dohovorom zaručených práv, skončil 26. januára 2015 vydaním rozhodnutia v tejto veci. Rozhodnutie teda bolo vydané ešte pred doručením sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu (26. mája 2015, podané na poštovú prepravu 22. mája 2015). Vzhľadom na skončenie predmetného konania vydaním rozhodnutia ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu je vylúčené, aby sa okresný súd v tomto konaní naďalej dopúšťal porušovania základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. svojím obsahom obdobného práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vydaním rozhodnutia totiž okresný súd v konaní o námietke zaujatosti všetky relevantné úkony smerujúce k nastoleniu právnej istoty sťažovateľa, a tým aj svoju úlohu v tomto smere splnil.

Z uvedeného teda vyplýva, že k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom okresného súdu v konaní o námietke zaujatosti v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 5 T 52/2015 z 12. marca 2015

Podstata námietky sťažovateľa vo vzťahu k označeným právam spočíva v tom, že o vylúčení časti trestnej veci na samostatné konanie okresný súd rozhodol 12. marca 2015, t. j. v čase, keď ešte nebolo druhostupňové rozhodnutie o sťažnostiach sťažovateľa proti uzneseniam okresného súdu z 26. januára 2015 jemu riadne doručené. Sťažovateľ je presvedčený, že v tom čase okresný súd nemohol vykonávať procesné úkony,

pretože v zmysle § 32 ods. 4 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) po podaní sťažnosti proti uzneseniam, ktorými nedošlo k vylúčeniu konajúceho senátu (z 26. januára 2015), bolo možné vykonať len nariadený úkon trestného konania s výnimkou rozhodovania vo veci samej a úkon, ktorého nevykonanie by mohlo ohroziť účel trestného konania, pritom vylúčenie veci na samostatné konanie nebolo úkonom, ktorý by tieto kritériá spĺňal.

Podľa zistenia ústavného súdu o riadnych opravných prostriedkoch sťažovateľa proti uzneseniam okresného súdu sp. zn. 5 T 52/2015 z 26. januára 2015 bolo krajským súdom rozhodnuté uzneseniami sp. zn. 3 Tos 23/2015 a sp. zn. 3 Tos 24/2015 obe z 10. marca 2015 tak, že sťažnosti sťažovateľa zamietol.

Podľa § 184 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesenie je právoplatné, a ak neustanovuje tento zákon niečo iné, aj vykonateľné, ak zákon proti nemu nepripúšťa sťažnosť.

Proti rozhodnutiam krajského súdu sp. zn. 3 Tos 23/2015 a sp. zn. 3 Tos 24/2015 z 10. marca 2015 sťažnosť prípustná nebola, preto tieto nadobudli právoplatnosť, ale aj vykonateľnosť dňom ich vydania, t. j. 10. marca 2015. Od tohto momentu nebola žiadna pochybnosť o tom, že konajúci senát okresného súdu je zákonným a vo veci oprávneným vykonať všetky procesné úkony, teda aj vylúčiť vec na samostatné konanie. Pre nastolenie účinkov rozhodnutí krajského súdu bolo irelevantným, či tieto boli alebo neboli v čase rozhodovania okresného súdu 12. marca 2015 doručené sťažovateľovi alebo jeho obhajcovi. Ak teda okresný súd rozhodol o vylúčení veci 12. marca 2015, nešlo o rozhodnutie vydané v rozpore s § 32 ods. 4 Trestného poriadku, prípadne nezákonným sudcom (čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Pokiaľ sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že uznesenie okresného súdu o vylúčení veci na samostatné konanie bolo svojvoľné, arbitrárne a nedostatočne odôvodnené, ústavný súd poznamenáva, že ide

o rozhodnutie procesného charakteru upravujúce vedenie konania, ktorým sa teda nerozhoduje o vine a treste, t. j. nerozhoduje sa vo veci samej.

Z pohľadu požiadavky dodržania ústavnoprávných princípov ústavný súd konštatuje, že vidí len málo priestoru na to, aby rozhodnutím všeobecného súdu o vylúčení veci na samostatné konanie došlo k reálnemu zásahu do základných práv alebo slobôd účastníka, v tomto prípade strany trestného konania. Rovnako z judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 459/2011, III. ÚS 588/2012, I. ÚS 341/08) možno dospieť k záveru, že aj prípadné procesné pochybenie, ktoré by spočívalo v nesprávnom vydaní uznesenia o vylúčení časti veci na samostatné konanie, zvyčajne nedosahuje ústavnoprávny rozmer, resp. nemá takú intenzitu, ktorá by v konečnom dôsledku mohla viesť k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu.

V aktuálnej veci sťažovateľa možno jednoznačne konštatovať, že rozhodnutím o vylúčení časti trestnej veci na samostatné konanie okresný súd neodmietol poskytnúť sťažovateľovi súdnu ochranu, ale naopak, po prípadnom vylúčení veci na samostatné konanie bude táto – z konania vylúčená časť, preskúmaná príslušným všeobecným súdom za súčasného dodržania všetkých ústavných garancií strán trestného konania. Ak by sa tak nestalo, sťažovateľ sa bude môcť následne domáhať ochrany svojich základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom.

Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa o svojvoľnosti, arbitrárnosti a nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia okresného súdu z 12. marca 2015, ústavný súd uvádza, že okresný súd vylúčenie trestnej veci pôvodne vedenej okresným súdom pod sp. zn. 2 T 6/2015 z konania vedeného pod sp. zn. 5 T 52/2009, s ktorým bola predtým spojená, odôvodnil tým, že to bolo potrebné pre urýchlenie konania vo veci vedenej pod sp. zn. 5 T 52/2009, ktorá *„je krátko pred meritórnym rozhodnutím“*.

Podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku na urýchlenie konania alebo z iných dôležitých dôvodov možno konanie o niektorom z trestných činov alebo proti niektorému z obvinených vylúčiť zo spoločného konania.

Ako z citovaného zákonného ustanovenia a z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, okresný súd postupoval v súlade o procesnoprávnou normou, ktorou sa konanie riadilo, pritom to, či je pre urýchlenie konania potrebné vylúčiť vec na samostatné konanie alebo nie, je v konečnom dôsledku iba na zvážení konajúceho súdu, ktorý o tom rozhodne. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už uviedol (napr. I. ÚS 6/97, I. ÚS 56/97, III. ÚS 134/09, IV. ÚS 399/2013, II. ÚS 47/2016), že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania o občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nie je možné považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v prípade sťažovateľa nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť vyslovenia porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým unesením okresného súdu z 12. marca 2015.

O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu aplikácia príslušného ustanovenia Trestného poriadku (§ 21 ods. 1) okresným súdom takéto nedostatky nevykazuje. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa je potrebné v tejto časti – namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 5 T 52/2009 z 12. marca 2015 – odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd uvádza, že tieto jednak neobsahujú konkrétnu garanciu základného práva alebo slobody, ale sú základnými či všeobecnými ustanoveniami limitujúcimi konanie štátu, a tým i zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd, a jednak tieto ustanovenia sú spravidla porušené iba za predpokladu, že ústavný súd vysloví porušenie niektorého základného práva alebo slobody podľa druhej hlavy druhého oddielu ústavy (resp. podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy). Z týchto dôvodov ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky dosiaľ uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Pretože sťažnosť bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2016